

си играели весело изъ въздуха. Сега лежели на слънце уморени и сънливи. Пъргавитѣ слънчеви лъчи се опитвали да ги разбудятъ отъ дрѣмката, ала не били достатъчно силни, и малкитѣ снѣжинки продължавали да спятъ.

Една особено голѣма и дебела снѣжинка била паднала на самия връхъ на планината. Веднага, щомъ кацнала, захокала другитѣ, много-много да не бърборатъ, защото искала постоянно да спи — отъ сутринъ до вечеръ и отъ вечеръ до сутринъ, — толкова мързелива била.

Тъкмо когато тя сладко заспала, била пробурена отъ плясъкъ на камшикъ и приятна пѣсенъ. Долу, въ долината, пѣтувалъ веселиятъ пощальонъ, и пѣсенъта му кѣнтѣла изъ цѣлата долина. И това правелъ всѣки день, въ едно и сѣщо врѣме.

Другитѣ снѣжинки съ охота слушали веселата музика. Ала дебелата снѣжинка казала ядосано:

— „Това е нетърпимо, всѣки день да ми се нарушава слѣдобѣдното спокойствие!“

И тя рѣшила да си отмѣсти. „Искамъ да му кацна на носа“, мислѣла тя, „тогава той ще се изплаши и ще прѣстане съ ужасния си шумъ“.

Тѣй и станало.

На другия день, като чула тя отдалечъ пѣсенъта на пощальона и пляскането на камшика му, надигнала се и поискала да хвъркне надолу, право на носа му.

Другитѣ снѣжинки видѣли това, надигнали се и запитали: „накждѣ?“

— „Това не ви влиза въ работа,“ отговорила тя ядосано. Снѣжинкитѣ станали още по любопитни и я държали здраво, за да не може да полети. Тя силно се теглила, за да се откъсне, ала напраздно: другитѣ не я пуснали.

При това дърпане насамъ-натамъ, дебелата снѣжинка най-послѣ наддѣлѣла, като откъснала съ себе си и други.